

Sygn. akt IV CSK 612/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z wniosku K. J.
przy uczestnictwie [...] Przedsiębiorstwa [...] Spółki z ograniczoną
odpowiedzialnością z siedzibą w G. i Gminy Miasta G.
o ustanowienie służebności przesyłu,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 lutego 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy
od postanowienia Sądu Okręgowego w G.
z dnia 28 kwietnia 2015 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od postanowienia Sądu Okręgowego w G. z dnia 28 kwietnia 2015 r. Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości oraz wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na tę przesłankę polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151). Przesłance tej nie odpowiada sformułowane przez skarżącego pytanie o możliwość ustanowienia służebności przesyłu na rzecz użytkownika wieczystego z obowiązkiem zapłaty na jego rzecz wynagrodzenia przez użytkownika urządzeń przesyłowych. Kwestia ta została jednoznacznie przesądzona przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 marca 2013 r.,

III CSK 174/13 (nie publ.), pogląd ten zaś został potwierdzony w późniejszym orzecznictwie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 2015 r., III CZP 5/15, nie publ.). Pogląd ten uznać można obecnie za utrwalony. Wbrew twierdzeniom skarżącego na gruncie sprawy, w której wniesiono skargę kasacyjną, nie można także doszukać się argumentów które przemawiałyby za przyjęciem odmiennej konkluzji.

Z tych powodów na tle sprawy trudno doszukać się także jakichkolwiek wyraźnych rozbieżności w orzecznictwie czy niespójnych poglądów, które mogłyby odpowiadać przesłance z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Skarżący wskazał w tym zakresie na rozbieżności w zakresie wykładni art. 305² § 2 i art. 233 k.c., odnosząc je do tych samych problemów, co sformułowane przez siebie zagadnienie prawne. Przedstawiona przez niego argumentacja nie wykazuje, by przesłanka ta została spełniona w sprawie - biorąc pod uwagę istnienie jasnego i ukształtowanego poglądu Sądu Najwyższego co do możliwości ustanowienia służebności przesyłu na prawie użytkowania wieczystego.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).